საქართველოს მშრომელთ ყველას კავშირისკენ, მუშანო!

მეოთხე წელიწადი

კომუნისტი

საქართ. კომუნისტური პარტიის ცენტრალური ჴ თბილისის კომიტეტის და სრულიად საქართველოს მუშათა, გლეხთა, წითელარმიელთა და მეზღვაურთა დეპუტატების საბჭოების ცენტრ. აღმასკომის ორგანო

რედაქცია თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 24, მეორე სართული

მთავარი კანტორა თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი, ტელეფონი 10—49

რედაქციაში საქმისათვის მოლაპარაკება შეიძლება ყოველდღე გარდა კვირა-უქმეებისა 10—11 საათ.

ტელეფონები (რედაქტორის 14—76, მდივანის 10—58)

ხელმოწერის ფასი: მუშა-მოსამსახურეთ —65 კ., დანარჩ. ქალაქში—85 კ., ქალაქს გარეთ 95 კ. განცხადებებზე: ნომპრესელის სტრიქონით—20 კ. აუნაზღაურებით—25 კ. კვირა-დღეებში—ორჯერ მეტი. საძღვრეთარო განცხადება—5 მან. განმეორებითი განცხადება 15 პროცენტ. მეტი-ვათით. განცხადება მიიღება ნაშუადღ. 3 საათამდე.

დღის ზედა

— გერმანიის მთავრობის თავმჯდომარემ განაახლა მოლაპარაკება ნაციონალისტებთან მთავრობის გაფართოების შესახებ.

— გაიხსნა საფრანგეთის რადიკალების კრება, რომელზეც დაადგინა უფრო მკვრივად ითანამშრომლონ სოციალისტებთან.

— შვეიცის მეფემ დაამტკიცა ბერნის კანტონის მიერ შედგენილი მთავრობა.

— ჩინეთში ორივე მხარე აწარმოებს ძალების გადაჯგუფებას.

— ბელგიაში გრძელდება სამთა-მადნო წარმოების მუშაკთა გაფიცვა.

სამშაბათი 21 ოქტომბერი 1924 წ. ყოველდღიური გაზეთი ფასი 5 კ. № 241 (1096)

ახალი სიო ქართულ ემიგრაციაში

(ბ. ვეშაპელის განცხადების გამო).

თუ რას აკეთებდენ საზღვარგარედ გადახვეწილი ქართველი კონტრრევოლუციონერები,—ეს ყველამ კარგად ვიცით, ამაზე საკმაო მასალაც იყო გამოქვეყნებული ჩვენს პრესაში. შეიარაღებულ აჯანყების მოწყობა საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ, ბოლშევიკისტური ეროპის ინტერვენციის გამოწვევა საქართველოში,—ამ მიზნის განსახორციელებლად ისინი არ ერიდებოდენ არაფერს. „ამუშავებდნენ“ დასავლეთის „საზოგადოებრივ აზრს“, მუხლმოდრეკილ იდგნენ ეროპის მთავრობათა მიაღებ ოთახებში, „მემორანდუმებით“ აბეზრებდნენ თავს სხვადასხვა კონფერენციებს, აყენებდნენ სიცრუის კორიანტელს, ეწეოდნენ ჯაშუშობას, გზავნიდენ ჩვენს ქვეყანაში აჯანყების ხელმძღვანელებს, ღებულობდნენ იმპერიალისტურ მთავრობებისა და ბანკირებისაგან ფულით დახმარებას და მრავალი სხვა.

ამ თვენახევრის წინედ ჩვენ კიდეც ვიზილეთ მათი თითქმის ოთხი წლის „მოღვაწეობის“ შედეგი.

მაგრამ ეს ავანტიურა აღმოჩნდა იმდენად განმაგდაურებელი მისი სულის ჩამდგმელებისთვის, განმანადგურებელი არა მარტო ფიზიკურად, არამედ პოლიტიკურად, მორალურად, რომ შეიძლება საკითხის დაყენება იმის შესახებ, თუ როგორ მოიქცეა შემდეგში ქართველი ემიგრაცია.

მენშევიკებმა და დანარჩენ კონტრრევოლუციონერებმა დიდი ხანია, სულ ყოველგვარი ნიადაგი დაჰკარგეს ჩვენში, საქართველოს მუშებსა და გლეხებში. უკანასკნელმა აბებმა ხომ უძირო ფუსკრული გაუთხარეს ამ ისედაც განწირულ ხალხს. ეგრედწოდებული საზოგადოებაც გაიმიჯნა მათგან.

ასე რომ საქართველოში კონტრრევოლიუციის საფუძველი ძირიან-ფესვიანად აღმოფხვრილია.

ჩვენებური ემიგრაცია არც ევროპაშია მაინცა და მაინც საბარიერო მდგომარეობაში. უკანასკნელ ავანტიურის სამარცხვინოდ დასრულებამ იქაც საცსებით გამოააშკარავა მენშევიკების გახარხლა და უძლურება. იმედი გაუცრუებათ მათზე იმთავაც, რომელსაც ცდილობდნენ მენშევიკების გამოყენებას თავიანთ იმპერიალისტურ ხრახვებისათვის. ამის შემდეგ, ცხადია, ეროპის ბანკირები ფულს ტყუილ-უბრალოდ არ გადაყრიან და მენშევიკებს დახმარებას მოუსპობენ. ვერც საქართველოს „დემოკრატიულ რესპუბლიკის მთავრობას“ მოუსმენს ვინმე სერიოზულად.

საქართველოს ემიგრაციას მოსპობილი აქვს ყოველგვარი პერსპექტივა, ყოველგვარი იმედი. იგი მოკლებულია ყოველგვარ საშუალებას იაროს ძველი გზით, ისევ ემხედროს ახალი „აჯანყებისათვის“.

სად შეიძლება იყოს მისთვის გამოსავალი?

ჩვენ თვალწინ გაკვეს რუსეთის ემიგრაციის მაგალითი. როცა მისი გონიერი ნაწილი დარმწუნდა, მისთვის მრავალ მწარე გაკვეთილების შემდეგ, საბჭოთა ხელისუფლებასთან ბრძოლის გაგრძელების უაზრობაში, —მან იწყო პირის მოშრუნება, საერთო ნის ჭკნა ამ ხელისუფლებასთან. ამგვარად გაჩნდა მომართულება, რომელიც ცნობილია „სმენავეხელობის“ სახელით. ჩვენ დღეს არ შეუდგებით „სმენავეხელების“ ამ ნაბიჯის შინაგან მოტივებს. ვიტყვით მხოლოდ, რომ ეს მომდინარეობა, როგორც ანტისაბჭოთა ემიგრაციის დაღუპვის მაჩვენებელი ფაქტი, მნიშვნელოვანი მოვლენა იყო.

დაადგება კი ამ გზას ქართველი ემიგრაცია? მისი სულიერი განწყობილების, მისი შინაური ცხოვრების შესახებ ჩვენ ძალიან ცოტა ცნობები მოგვეპოება.

მაგრამ რომ ამ „კეთილშობილ ოჯახში“ ყველაფერი რიგზე არ არის,—ეს ცხადია.

თავის დროზე ჩვენ გამოქვეყნებული გვქონდა ერთი ეპიზოდი ამ „ქეშმარიტ მამულიშვილთა“ „თავგადასავალიდან“, სახელდობრ ცნობა „რაინდული დუელის“ შესახებ საქართველოს „დემოკრატიული რესპუბლიკის ყველა შეიარაღებულ ძალთა მთაავარსარდლის“ გენ. კვინიტაძისა და „ვიცე-პრეზიდენტ“ ე. გეგეჭკორს შორის; მოყვანილი გვქონდა მოკლე ანგარიში პარიზში მოკალთებულ ემიგრაციის წევრთა კრებისა, სადაც ისინი ერთმანეთს გაუმასპინძლდნენ „პადლეცის“, მატყუარას, ქურდის და სხვა ასეთი „ლამაზი“ სიტყვებით.

ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ასეთ „მეგობრულ“ დამოკიდებულებას შინ სარჩულად ედო არა იმდენად პოლიტიკური მოტივი. რამდენად პირადი ინტერესი: აქედან გატაცებული სიმიდიდრე და ბანკირებისაგან მიღებული „მოწყალება“ ყველას ერთნაირად არ ეძლეოდა, და ამ ნიადაგზე ზოგი „გულანაკლული იყო“.

მაგრამ ცხადია, რომ „ჟამთა ვითარებაში“ ქართველ ემიგრაციასაც უნდა დასტყობოდა ჩვეების პროცესი; ეს მოსალოდნელია განსაკუთრებით მენშევიკების ავანტიურის შემდეგ, ავანტიურის, რომელმაც დაასძარა მათი ყოველგვარი იმედი.

ბ. ვეშაპელის განცხადება, რომელიც დღეს ბეჭდება ჩვენს გაზეთში, ქართული ემიგრაციის ორგანიზაციულად ჩვეების დასაწყისის მანიფესტებელია. ბ. ვეშაპელი უკიდურესი ძმობრჯვენია მემპრჯვენეთა შორის. მას ვერაფერ დასწამებს საბჭოთა ხელისუფლებისადმი სიყვარულს. მაგრამ იგი იძულებულია აღიაროს: პირველი, რომ „პასუხისმგებლობა ავანტიურში მომხდარ აჯანყებისათვის ედება ანტი-ბოლშევიკურ პარტიებს—მენშევიკების, ნაციონალ-დემოკრატების და სხვა პარტიების ბლოკს“; მეორე: „ქართველი ხალხის ინტერესებისათვის საჭიროა ამ ორგანიზაციის ლიკვიდაცია“; მ. ს. მესამე: „ქართველმა ინტელიგენციამ და ქართველი ხალხის სხვა ჯგუფებმა უნდა ითანამშრომლონ საქართველოს საბჭოთა ხელისუფლებასთან რათა გამამტკიცონ პოლიტიკური, ეკონომიური და კულტურული მიღწევები, რომელიც მოპოვებულია ომისა და ოქტომბრის რევოლიუციის წყალობით“; მეოთხე: „ამისათვის ქართველი ემიგრანტები უნდა დაბრუნდენ სამშობლოში“; მეხუთე: „საქართველოს ბედ-იღბალი მჭიდროდაა გადაბმული რუსეთის ბედ-იღბალთან“; მეექვსე: „საქართველოს დამოუკიდებლობის ცნობა საბჭოთა კავშირის კონსტიტუციით გაცილებით უფრო მნიშვნელოვანია, ვინემ მისი წინანდელი ცნობა ანტანტის უმაღლესი საბჭოს მიერ“.

როგორც ეტყობა, „ფაქტების ლოღიკას“ შეურყევია ვეშაპელებიც.

ემიგრაციის უმრავლესობა, მისი ქვედა ფენები, ვფიქრობთ, უნდა ჩაუკვირდეს საქმეთა ვითარებას, თუ მათ კიდევ შეარჩენიათ სალი განსჯის უნარი. რა თქმა უნდა, ეს ძალიან დაგვიანებული იქნება, მაგრამ სჯობია გვიან, ვიდრე არასოდეს.

ვეშაპელის განცხადებას, თუ ის ცალერი სიტყვა არ არის, უნდა მოყვეს შესაფერი ფრაქტიკული ნაბიჯი,—არა მარტო მისი, არამედ სხვების მხრივაც.

ემიგრანტების უგზო-უკვლო ხეტიალს ევროპაში ეს გაკლებით აჯობებს, აჯობებს პირველ ყოვლისა მათთვისვე. ხელისუფლება ამის საშუალებას მისცემს **ყველას, ვინც გადაჭრით** უარყოფს ემიგრაციის ძველ გზას, იცნობს მშრომელთა ბატონობას და მოისურვებს დაუბრუნდეს სამშობლო კერას ხალხის სამსახურისთვის მისი ხელისუფლების ხელმძღვანელობით.

სასოფლო-სამეურნეო გადასახადი საქართველოში

თუ განვიხილავთ ჩვენი რესპუბლიკის მაზრების და ავტონომიურ ნაწილების მოსავლიანობას მიმდინარე წელში, მათი სხვა ყოველგვარ შემოსავალს, როგორც მეურნეობიდან, ისე გარეშე საშოვარს—ერთი მხრივ, ხოლო მ ორე მხრივ—მათი გადასახადის უკანასკნელად დაწესებულ კონტინგენტს,—გადაჭრით უნდა ითქვას, რომ მიუხედავათ წრევანდელი მოუსავლიანობისა, სასოფლო-სამეურნეო გადასახადი საცსებით შეეფარდება ჩვენი სოფლის მეურნის გადახდისუნარიანობის უნარიანობას.

თუ მივმართავთ ციფრების ენას, მივიღებთ შემდეგ სურათს:

№№ რიგ.	მაზრები და ავტ. ნაწილები.	საერთო პროდუქც. მანეთებში	გადასახადის რაოდენობა მანეთებში	გადასახადების რაოდენობა პროც.
1.	ახალქალაქის . .	3.558.993	327.516	9,2
2.	ახალციხის . .	2.091.937	187.545	8,9
3.	ბორჩალოს . .	2.823.937	375.617	13,3
4.	გორის . .	3.715.772	321.646	8,8
5.	დუშეთის . .	1.238.682	393.643	7,6
6.	ნიღნაღის . .	3.641.851	424.299	11,6
7.	თელავის . .	2.525.185	249.122	9,8
8.	თბილისის . .	4.023.500	423.158	10,5
9.	ზუგდიდის . .	2.267.625	140.393	6,2
10.	ქუთაისის . .	3.435.382	302.397	8,8
11.	ლეჩხუმის . .	620.650	32.775	5,3
12.	ოსურგეთის. .	1.868.197	112.550	6,3
13.	რაჭის . .	748.590	53.236	6,3
14.	სენაკის . .	1.954.617	151.260	7,8
15.	შორაპნის . .	3.401.655	196.948	5,7
16.	აჭარა . .	826.783	43.785	5,3
17.	აფხაზეთი . .	3.640.000	224.866	6,2
18.	სააბრეთ-ოსეთი . .	1.116.655	67.220	6,2
	ს უ ლ . .	43.605.889	3.727.978	8,5

ამ ციფრებიდან ნათლად სჩანს, რომ საერთოთ ჩვენი რესპუბლიკის გლეხობა იხდის მხოლოდ 8,5 პროც. თავისი შემოსავლიდან. ეს პროცენტი კიდევ უფრო დაიწევს, თუ ვიქონიებთ მხედველობაში, რომ საერთო ხი იხდის გადასახადს თავისი შემოსავლის კვალობაზე; ულარიბესი გლეხობა კი სრულიად განთავისუფლებულია გადასახადებისაგან, მიმდინარე წელს მთელ საქართველოში აღრიცხულია **412,910** სოფ. მეურნე. მათში სრულიად განთავისუფლებულნი არიან, როგორც ღარიბნი—**91,916** მეურნე, რაც შეადგენს მთელი მოსახლეობის თითქმის ერთ მეოთხედს.

მაგრამ არც ამით ამოიწურება ეხლანდელი საგადასახადო სისტემის უპირატესობა. დანარჩენი გლეხობაც, რომელიც იხდის გადასახადს, დაყოფილია ცხრა ჯგუფათ ეკონომიური სიმძლავრის ნიშნებით და ყოველი ჯგუფის იხდის გადასახადს იმის მიხედვით, თუ რამდენია მისი შემოსავალი, თუ რამდენათ უზრუნველყოფილია იგი ქონებრივათ.

საშუალო გადასახადი ოჯახზედ მეხუთე ჯგუფამდი—რაც უნდა ჩაითვალოს საშუალო გლეხობათ—არ აღემატება წელიწადში 8—10 მანეთს; და ეს მაშინ, როცა ამ გადასახადის გარდა გლეხი არ იხდის არავითარ სხვა გადასახადს.

ეხლანდელ და მეფის დროის გადასახადის შეფასების დროს აგრედვე მხედველობაში უნდა ვიქონიოთ არა მარტო გადამხდელ გლეხის ეკონომიური მდგომარეობა, არამედ აუცილებლად ანგარიში უნდა გაეწიოს მის სულიერ განწყობილებასაც. თუ გლეხი იხდის ახლა გადასახადს, იგი დარწმუნებულია, რომ ეს გადასახადი იხარჯება ისეც მისი კულტურულეკონომიური მოთხოვნილებათა დასაკმაყოფილებლად, რასაც, რასაკვირველია, არ ჰქონდა ადგილი წინეთ.

ამ უკანასკნელ გარემოებას აქვს დიდი წამახალისებელი მნიშვნელობა და ცხოვრების სინამდვილეც ამაში გვარწმუნებს: გასული 1923—24 წლის გადასახადის თითქმის 90 პროც. ჩაეწერა გლეხობამ გადაიხადა ნებაყოფლობით და შეგნებით: მეორე წლის განმავლობაში არ ყოფილა შემთხვევა, რომ ძალდატანებით, რეპრესიული ზომებით გადაეხადოს გლეხობის ჯგუფს გადასახადი.

დარწმუნებული უნდა ვიყოთ, რომ მიმდინარე წელშიც ჩვენი გლეხი მოიქცევა ასევე და მუშურ-გლეხურ მთავრობის წინაშე თავის საგადასახადო მოვალეობის სრული შეგნებით გაიღებს მასზე შეწერილ გადასახადს, რითაც მისცემს საბჭოთა ხელისუფლებას საშუალებას კიდევ უფრო გაამლეროს მეშაობა სოფლის მცხოვრებთა საკეთილდღეოთ.

ბ. ჯ.

რა სტკივა საქართველოს

I

ოცი ხაზი „ეროვნულ“ ბრძოლაში

ნაძალადევის თეატრში მოხსენების შემდეგ შემეკითხა ერთი,—რომ დამარცხდა ეს აჯანყება, იმიტომ ეძახით მას ავანტიურასო?

— არა, ვუთხარი მე შემკითხველს, აჯანყება შეიძლება დამარცხდეს არა ერთჯერ და ორჯერ. ამიტომ არ იქნება ის ავანტიურა, მაგრამ, როცა ამზადებ, აწყობ და პირველი დამარცხებისთანავე ამბობ, ეს შეცდომა ყოფილაო, მაშინ ავანტიურის მეტი არაფერი არ დაერქმევა შენ ნაკეთებ აქმეს.

თავი და თავი საკითხია,—არის თუ არა აჯანყება ის, რაც სჭირდება საქართველოს თავის დამოუკიდებლობის გასამტკიცებლათ. თუ ეჭერდება, მისი მომხრე უნდა იყო, ათასჯერაც რომ დამარცხდეს, თუ არ ეჭირდება, უნდა უარჰყო, საერთოთ, როგორც ბრძოლის ხაზი, გამარჯვების ამდენიც რომ გქონდეს დღეს-დღეობით.

ვიმეორებ, ავანტიურა გამოვა ყოველთვის, როცა არ უფიქრდები ამ თავ და თავ საკითხს. სოციალ-დემოკრატიას არ მოუფიქრებია ეს, მის ტაქტიკაში იყო ერთმანეთში გადახლართული ხაზები, არ ყოფილა ერთი სწორი და გარკვეული ხაზი.

ამაზე მინდა ვსთქვა ჯერ ორიოდე სიტყვა, სანამდის შევუდგებოდე იმის დაფასებას, რაც მოხდა საქართველოში.

— ჩვენ არ ვერევით რუსეთის შიგაურ საქმეებში, არც გვინდა, რომ ჩაერიოს ვინმე, ჩვენ გვინდა მხოლოდ, რომ არც რუსეთი ერეოდეს ხოლმე საქართველოს საქმეებში, რუსეთი იყოს თავისთვის, ჩვენ ვიყოთ ჩვენთვის. ჩვენ არასოდეს არ გამოვსულვართ იმის წინააღმდეგ, რომ ევროპამ იცნოს რუსეთი და იქონიოს იმასთან ხელშეუშლელი ურთიერთობა. ჩვენი სურვილია მარტო ის, რომ ევროპა მოგვეხმაროს და რუსეთის ჯარი მოგვაშორებინოს აქედან,—იწერებოდა ხშირათ საზღვარგარეთიდან ნ. ჟორდანია.

ეს არის ერთი ხაზი იმ ეროვნული ბრძოლის, რომელსაც სათავეში ედგა უკანასკნელ აჯანყებამდის საქართველოს სოციალ-დემოკრატია.

— არავინ არ მოგვეხმარება, არავინ არ მოვა საქართველოს გასათავისუფლებლათ, მაგრამ თუ ადგილი ექნება რაიმე კომბინაციებს, თუ მოხდა გართულება რუსეთის გარშემო, ჩვენ ამითი ვისარგებლებთ... აუცილებლად მოუხდება რუსეთს შეჯახება ევროპის სახელმწიფოებთან. ამისათვის ჩვენ უნდა ვიყოთ მზათ მორალურათ და პოლიტიკურათ, რომ საქართველოც ვამოვიდეს მაშინ თავისუფალი და ვამოქმედილიო,—იწერებოდა ხშირად საზღვარგარეთიდან იგივე ნ. ჟორდანია.

ეს არის მეორე ხაზი იმავე ეროვნულ ბრძოლაში, რომელსაც სათავეში ედგა უკანასკნელ აჯანყებამდის იგივე სოციალ-დემოკრატია.

ბოლო ხანებამდის საქართველოს სოციალ-დემოკრატია, ნ. ჟორდანიას მეთაურობით ფიქრობდა,—რუსეთში უნდა დარჩეს საბჭოთა ხელისუფლება, რეაქციის ხელშეწყობი გამოვა იქ ყოველნაირ შეიარაღებული აჯანყება, საქართველოს განთავისუფლება სულაც არ მოითხოვს ამ ძალაუნების ჩამოვარდნას რუსეთშიო.

ეს იყო ერთი ხაზი.

ბოლო ხანებში საქართველოს სოციალ-დემოკრატია ნ. ჟორდანიას მეთაურობით ფიქრობდა,—სასურველია საიდანაც უნდა იქნეს, გართულება, შეჯახება. საბჭოთა ძალაუფლება უნდა ჩამოვარდეს რუსეთში და მაშინ შეიძლება საქართველოს განთავისუფლებაო.

ეს იყო მეორე ხაზი.

შეუთანხმებლობა, წინააღმდეგობა სოციალ-დემოკრატიის ტაქტიკას ჭიასავით შეუჭრნდა ძალ-რბ-ლში, დაკარგვინა პერსპექტივები, პრინციპი გადააქცევინა უპრინციპობათ და უპრინციპობა—პრინციპად.

საქართველოს სოციალ-დემოკრატიამ ვერ მოახერხა სულა პირველ ხაზზე.

რანაირად მოახერხებდა. შენ თუ არ გინდა ჩაერიოს ვინმე რუსეთის საქმეებში, რუსეთს ძალა დაატანოს, როგორღა შექმნი ისეთ პირობებს, რომ რუსეთი მოეხსნას საქართველოს.

ეგება, ვინმემ, მაგალითად, ერთადერთმა მშვიდობიანათ, მეგობრულად, ან მტრული კილოთი უთხოას რუსეთს, მოეხსენა საქართველოსო. რუსეთი ეტყვის,—ვინ გკითხავს, რა შენი ხმა მეაო.

რას ამბობს მერე ის, ვინც მართო დიპლომატიური ჩარევის მომხრეა და ამბობს,—ინტერვენცია არ იქნება ამისთანა ჩარევა.

მაგრამ ისტორიამ არ გაამართლა ასე ლოღიკურად დაბოლოვებული ხაზიც. ევროპა რომ საქართველოსთვის არ იწუხებს თავს, ეს ახლა ყველასათვის ცხადია, მეტადრე ამ უკანასკნელი ამბების შემდეგ. საქართველო დარჩა მიტოვებული.

შავებში ჩაცმულ პირისუფლებიანებიც ეუურებოდათ, რომ იქ ლაპარაკობენ ახლა ეუურებათ, რომ ლაპარაკსაც თავს აბეზებენ.

ამას მოველოდი სწორედ და ამას ვამბობდი.

ევროპის მმართველი წრეები საქართველოს საკითხს ყურადღებას აქცევენ იმდენად, რამდენადაც ეს საკითხი ართულებს რუსეთის საერთაშორისო მდგომარეობას. ევროპის მმართველ წრეებს უნდათ, რომ მოუსვენრობა არ გათავდეს საბჭოთა კავშირში და საქართველოს საკითხი იყოს ერთ-ერთი წყარო ამ მოუსვენრობის.

ეს იყო სარჩული იმ ხმების, იმედების, საზოგადოთ ყოველივე იმის, რაც მოდიოდა ევროპიდან საქართველოს „სასარგებლოდ“, ასე იმედდებენ, პირდებოდენ, იჯერებდენ, თავს იტყუებდენ.

ეს თავმოტყუილება გრძელდება ახლაც და შეურიგებელი წრეები კიდევ იკეებებიან „ევროპით“.

ევროპიდან გაუგზავნია ნ. ჟორდანიას ამ დამარცხების შემდეგ დეპეშა მოსკოვისთვის, შეაჩერეთ ომი საქართველოსთან, დაიცავით სამშვიდობო ხელშეკრულება, რომელიც გვქონდა დადებული, ჩვენ მზათ ვართ ვილაპარაკოთ ახალი ხელშეკრულების შესახებო.

მე არ ვიცი, რატომ დასჭირდა ნ. ჟორდანიას იმისთანა ენით ლაპარაკი მოსკოვის მთავრობასთან. არ შეიძლება ხომ არ იცოდეს, რომ მოსკოვი ხმასაც არ გასცემს ამაზე, აქ არის, ალბად, რაღაც დიპლომატიური მოსაზრება. იქნება ამითი უნდა მომაზადოს ევროპის საზოგადოებრივი აზრი საქართველოს საკითხში ჩასარევად. აქედან გამოვა მხოლოდ ის, რომ ხალხში არ გამოილევა მოლოდინი. ნ. ჟორდანია ამაგრებს ნიადაგს ახალი თავმოტყუილებისთვის.

ამ დეპეშაში ნ. ჟორდანია თითქოს უბრუნდება პირველ ხაზს:—რუსეთი იყოს თავისთვის, თავისი ძალუფლებით, საქართველო იყოს ცალკე და ჰყავდეს თავისი ნებით არჩეული ძალაუფლება აქ ის ვითომ საქართველოს საკითხს აყენებს რუსეთის საკითხზე დამოუკიდებლად.

არის მხოლოდ ერთი შესაძლებლობა ასე საკითხის გადაჭრის: ეს იქნება შესაძლებელი, თუ საქართველო ჩამოაგდებს თავის მიწა-წყალზე საბჭოთა ძალაუფლებას, მერე გაუჭკლავდება ევროპის მმართველ წრეებს, რომლებიც მოინდომებენ ხიდათ გაიკეთონ ცალკე გამოყოფილი საქართველო, გავიდენ რუსეთზე, ჩამოაგდონ იქ ბოლშევიზმი, გაამეფონ მენშევიკების ძალები და ისინი გაუხდონ ნამდვილ საფრთხეთ საქართველოს დამოუკიდებლობას, საქართველოს ფიზიკურ არსებობასაც.

ამისთანა სიმაგრე და გამკლავება საქართველოს შეუძლია უფრო სიცხეაწეულ ოცნებაში, ვიდრე სინამდვილეში. საქართველო ვერ მოერევა რუსეთს, ვერ ჩამოაგდებს საბჭოთა ძალაუფლებას და, რომ შეიძლოს კიდეც ამდენი, ის მერე ვერ გადაეღობება ევროპის „მმართველ წრეებს“.

ბავშვიც კი მიხვდება, რომ ეხლა საქართველოს საკითხი არ გადაიჭრება ურუსეთოთ. „ევროპა“ იქნება კიდევ წაასისიანებს რუსეთის. წინააღმდეგ საქართველოს, იმისთვის კი არა, რომ დარაჯათ დადგეს რუსეთის საზღვრებზე და უჭირისუფლოს ქართველებს, ევროპას უფრო ის ენდომინება ამ წაასისიანებით, რომ საქართველო გამოიყენოს რუსეთის დასარღვევათ. ამ ხაზზეა „კომბინაციები“, გართულება და სხვა. ეს არის ბოლო ხანებში ერთადერთი „პერსპექტივა“ საქართველოს სოციალ-დემოკრატიის და ნ. ჟორდანიასი.

მარქსს და ენგელსს საშინლად სძულდათ რუსეთი. საძაგელიაო,—სწერდა ენგელსი ერთ წერილში, მაგრამ იმასაც ამბობდა იმავე წერილში, რომ აღმოსავლეთში რუსეთი პროგრესიულ როლს ითამაშებს, წინსვლას საქმეს გაუკეთებსო.

საბჭოთა რუსეთის დარღვევა ევროპის „მმართველ წრეებს“ გზას გაუკეთებს აღმოსავლეთზე, ევროპის კაპიტალისთვის მაშინ უფრო ადვილი საქმე იქნება აღმოსავლეთის ხალხების დამორჩილება. რუსეთი რომ ეკონომიურათ მძლავრი, ბურჟუაზიული სახელმწიფო იყოს, თითონაც ეცდება კოლონიად გაიხადოს აღმოსავლეთის ჩამორჩენილი ქვეყნები. დღევანდელი რუსეთისთვის ადვილი გამოსადეგია პოლიტიკურად უდგეს გვერდში ჩინეთის, ინდოეთის მშრომელ ხალხს იმპერიალისტური ომის წინააღმდეგ.

ამნაირათ საქართველოს რეაქციის გზაც ერთია, როცა რუსეთის დარღვევით სცდილობს თავის დამოუკიდებლობის „აღდგენას და განტკიცებას“. რეაქცია იქნება ის, რომ ბოლშევიკების მემკვიდრეები რუსეთში ვერ შეუწყობენ ხელს სამრეწველო კაპიტალის განვითარებას, საწარმოო ძალების ზრდას. ყოველნაირ რეაქციაზე უარესი იქნება ის, რომ გამეფებული შემარჯვენე ძალები ვერ აიცდენენ შაურისძიების პოლიტიკას, გულს ჯავრს ამოიყრიან ყველაზე, შაურისძიება დაიწყება კლასობრივ, ეროვნულ ნიადაგზე. ვინ იტყვის, რომ ეკონომიურ და კულტურულ აღორძინებას ხელი არ შეუშლის ხომ მიეცემა ამისთანა პირობებში? რეაქცია გამოვა ისიც, რომ აღმოსავლეთის ჩამორჩენილი ხალხები დაუმარტოდებიან იმპერიალისტურ ევროპას.

ერთი სიტყვით, მეორე ხაზი იმ „ეროვნული“ ბრძოლის, რომელსაც ეწევა საქართველოს სოციალ-დემოკრატია, მიდის იქითკენ, სადაც არავითარი პერსპექტივა არ ეხსნება ეროვნულ დამოუკიდებლობას.

ერთი მაგალითი დღევანდელი საერთაშორისო მდგომარეობიდან: ინგლისში რამოდენიმე თვეს იყო მუშათა პარტიის მთავრობა. ამ მთავრობამ გადადგა პროგრესიული ნაბიჯები საგარეო პოლიტიკაში. ის მომარე იყო, სხვათა შორის, რუსეთთან სწორი ურთიერთობებს. ინგლის-რუსეთის ხელშეკრულებას დიდი მნიშვნელობა აქვს ევროპის ეკონომიური გაჯანსაღებისათვის. მუშათა პარტიის მთავრობა ეწინააღმდეგებოდა ყოველივე იმას, რაც გართულებას შექმნიდა რუსეთის გარშემო. გართულების იდეოლოგები არიან კონსერვატორები კერზონის მეთაურობით. კერზონი სხვა ენით ელაპარაკებოდა ხოლმე რუსეთს ვინ იცის, იქნება კერზონის ხელში გადაეციდეს აწი ინგლისის მართვა-გამგეობა. შეიძლება ომიანობის ჟინებაზედაც დადგეს ის რუსეთთან. საქართველოსთვის ამას, რასაკვირველია, ხელსაყრელათ მიიჩნევენ ისინი, ვინც უკიდიან გართულებებს და შეჯახებებს. ესენი ენთუსიაზმით კერზონს და ეუცხოეებიან მაკდონალდს, ინგლისის მუშათა კლასს. ნ. ჟორდანია და მისი მომდევარი სოციალ-დემოკრატია ბომბის მაკდონალდის წინააღმდეგ და გვერდში უდგება კერზონს. ასე ხდება ობიექტიურათ. „მისი „ეროვნული“ ბრძოლა ერთვის რეაქციის წყალდარდილს.

რატომ მოუვიდა ეს საქართველოს სოციალ-დემოკრატიას, რომელსაც არ სწვიდა წინეთ ეროვნული განკერძოება „(национальная исключительность), რომელიც ყველაზე უფრო ინტერნაციონალური იყო თავის თანამოძმე პარტიებში? ამაზე მდიდარ პასუხს ვიპოვნით ლენინის ნაწერებში ეროვნული საკითხის გარშემო.

ნაძალადევში მუშების კრებაზე მე გავიხსენე 1921 წლის დასაწყისი. მე ვსთქვი,—კიდევ, რომ გაგრძელებულიყო ისეთი ეკონომიური მდგომარეობა, როგორიც იყო, მაგალითად, 1920 წელს, საქართველოში მოხდებოდა ერთ ხანს იქით გადატრიალება. ამ შემთხვევაში ადგილი აღარ ექნებოდა გულის ჯავრს, ეროვნული შეჯახების გრძნობას. ამიტომ გადილუნა საქართველოს სოციალ-დემოკრატია ვიწრო ნაციონალიზმისკენ, ამიტომ დაჰკარგა პერსპექტივები ისე, რომ ვეღარ არჩევს რეაქციის გზას რევოლიუციის გზისგან. ამ გაურჩევლობის ნიადაგზე კი, რა თქმა უნდა, უშნო ავანტიურათ გადაიქცევა მშვენიერი თაეგანწირვაც. *) ამისთანა „ეროვნულ“ ბრძოლის ნიადაგზე ქართველ ერს დაეკარგება ნდობა სხვა ერებში. ლენინი სწერდა—ყველაფერზე უარესია ეროვნული უნდობლობაო.

ხ. დევდარიანი.

*) ჩვენ არ ვეთანხმებით ავტორის ზოგ დებულებებს.

რ ე დ.

ბრძოლა ბანკირების წინააღმდეგ

ბათუმი. 19 მარტს. ბათუმის ფინანსთა განყოფილების ინიციატივით ბათუმის ბანკირების წინააღმდეგ ბრძოლა დაიწყო. ბანკირები ხალხისაგან ფულის ამოწოვით ცხოვრობენ. ბანკირების ბრძოლა ფინანსთა განყოფილების ინიციატივით ბათუმის ბანკირების წინააღმდეგ

ორშაბათი, 21 მაისი 1924 წ. № 241 (1036)

ბრძოლა ფასების აწევის წინააღმდეგ ისევ გრძელდება

ბაზრის ინსპექციის ახალი ზომები

ბაზრის ინსპექციის ახალი ზომების შესახებ ჩვენ უკვე ვწერდით. ამ ზომების მიხედვით ბაზრის ინსპექციის ნებართვა ეძლევა მხოლოდ იმ ვაჭრებს, რომელთაც ფასების ცხრილი ექნებათ გამოკრული. ფასების ცხრილის გამოკვრა ვალდებულია ყველა ვაჭარი, ვინც კი ბაზარში ვაჭრობს. ფასების ცხრილი ვაჭარს ბაზრის ინსპექციაში უნდა წარუდგინოს დასამტკიცებლად. ფასების ცხრილის დამტკიცების შემდეგ ვაჭარს ნებართვა მიეცემა ვაჭრობისათვის. ნებართვა ეძლევა ვაჭრობის ადგილის მიხედვით

ბინა ქირავდება

ბინა ქირავდება ორსართულიანი სახლის მეორე სართულზე, ქ. ბათუმში, ზღვის პირას, ნაპირსაცავის ქუჩაზე, ტელეფონით.

ბინა ქირავდება ორსართულიანი სახლის მეორე სართულზე, ქ. ბათუმში, ზღვის პირას, ნაპირსაცავის ქუჩაზე, ტელეფონით.

ბინა ქირავდება